

En omvæltning som en tsunami

Onsdag den 3. januar 1990 mødte de 22 spillere i Brøndbys førsteholdstrup ind til en helt ny virkelighed. Træneren hed nu Morten Olsen, og han fortalte i pressen, at klubben naturligvis skulle vinde både mesterskabet og pokalturneringen samt nå langt i Europa Cuppen. For at nå de mål fulgte en total omvæltning af hverdagen.

I den lette genre skulle spillerne nu give hånd til træneren, både når de sagde godmorgen og farvel efter endt arbejdsdag. Og hele arbejdsdagen foregik nu i klubben. Der var ikke noget med at tage hjem i timerne mellem formiddags- og eftermiddagstræningen. I stedet skulle de blive i klubben og spise varm mad sammen. Sund mad, naturligvis, ikke noget med pomfritter og cola, der blev forbudt på både arbejdspladsen og i hjemmet. Og de skulle hvile i nyindrettede soverum med tv mellem træningspassene.

– Inden jeg kom til, gik de hjem i frokostpausen mellem træningerne. Der stod konen og ventede på dem, for nu skulle hun altså i supermarkedet, og han skulle passe ungen. Det er der bare ikke plads til nu, udtalte Morten Olsen i månedsbladet PRESS.

– At vi altid skulle give hånd, det havde vi aldrig prøvet før. Han sagde også til os, at sådan noget som at tage i Bilka og handle om lørdagen inden en kamp søndag, det kom ikke til at ske mere. Man skulle kun leve for fodbolden. Jeg havde spillet sammen med Henrik Mortensen på ungdomslandsholdet, og han var blevet solgt til Anderlecht, hvor han boede hos Morten Olsen. Fra ham hørte jeg de her historier om landsholdsspilleren, der altid gik i seng

klokken 21 eller 22 og aldrig rørte alkohol eller cigaretter. Hold da kæft, siger Bent Christensen.

Alkohol og cigaretter vidste Morten Olsen dog godt, at han ikke kunne forbyde helt. Men for ham var omklædningsrummet helligt, så at tage en øl efter træning blev bandlyst, og rygerne i spillertruppen – blandt andre Lars Olsen, Henrik Jensen og Peter Schmeichel – måtte ud på gangen og sidde på det hårde betongulv for at få deres smøg. Journalister blev også i langt de fleste tilfælde forment adgang til omklædningsrummet, som de ellers havde været vant til at kunne færdes frit i efter kampene.

De nye regler var dog ikke det, der førte til det største chok i spillertruppen. Så langt fra endda.

* * *

I sin selvbiografi, *The Great Peter*, husker Peter Schmeichel tilbage på den allerførste træningsdag under Morten Olsen. Spillerne stod i deres træningstøj og fik et glas champagne – det var trods alt tilladt i anledning af nytåret – inden de blev sendt ud på, hvad de troede var den store løbetur i skoven.

“Da vi kom til volden og regnede med, at vi skulle tilbage til stadion igen, blev vi dirigeret ud på nogle skovstier, herefter ud imod stranden, og der var faktisk ret langt. Da vi kom tilbage, sagde Morten: “Ja, så har vi startet mildt i dag.” Og det skulle vise sig at være en ganske præcis profeti. Hans fysiske træning blev stadig mere krævende. Der kunne gå 14 dage, uden at vi spillede bold overhovedet. Det var uhyggeligt, hvad vi gennemgik,” skriver Peter Schmeichel, der dog senere i bogen konstaterer, at selvom han ikke ligefrem nød den fysiske træning, så gav den ham en platform, som han kunne bygge videre på i hele sin efterfølgende karriere.

En typisk træning i den periode kunne bestå af 20 minutters løb i højt tempo efterfulgt af 20 minutters styrketræning, hvilket blev gentaget tre gange. Altså i alt to timers udmarvende træning – og det var bare på en formiddag.

– Det var helt sindssygt. Jeg var glad for, at jeg ikke havde en familie, som jeg skulle passe. Når jeg kom hjem og lagde mig på sofaen efter træning, så var jeg træt, på en måde som jeg aldrig havde prøvet før. Hele Morten Olsens indtog var en omvæltning som en tsunami. Det var kæft, trit og retning, på en måde vi slet ikke var vant til. Det var virkelig hårdt, men det var også

en øjenåbner: Var det virkelig sådan i udlandet? fortæller Torben Frank, og angrebsmakkeren Bent Christensen stemmer i:

– Morten Olsen kom med en helt anden tilgang til den fysiske del. Vi havde aldrig været belastet på den måde, som vi blev nu. På en skala fra 1 til 10 gik vi fra 2 til 10 – det var en voldsom opstart.

En spiller som Bjarne Jensen havde taget flere store spring, siden han startede i Brøndby IF som otteårig i 1967. Først fra ungdoms- til seniorspiller, siden fra 2. til 1. division og senest fra deltids- til fuldtidsprof. Alligevel kalder han trænerskiftet for en lige så stor omvæltning som de tidligere spring:

– Det var det. Træningsmængden og hårdheden – det blev fordoblet. Det var en helt anden måde at træne på, og det blev langt hårdere fysisk at være fodboldspiller. Der var også perioder med de andre trænere, hvor vi trænede hårdt. Når vi skulle spille Europa Cup under Ebbe Skovdahl, prioriterede han fysisk træning og steppede det op. Men med Morten Olsen var det fra *day one*.

De nye tider i Brøndby var naturligvis også noget, der interesserede pressen, og Morten Olsen lagde ikke fingrene imellem, når han skulle forklare, hvorfor hans mange tiltag og voldsomme træningsmetoder var nødvendige:

– Danske spillere kan meget med en bold, men fysisk og psykisk er vi ofte blevet trampet ned. Viljen og gejsten har ikke været tilstrækkelig. Jeg kræver meget af spillerne. Den bløde danske mentalitet, hvor man stopper, når det gør ondt, accepterer jeg ikke. Kun de spillere, der vil yde det maksimale – og uden at gøre vrøvl – har jeg brug for. Ingen kommer på mit hold på navnet alene, sagde han til Ekstra Bladet og tilføjede:

– Mine erfaringer vil jeg selvfølgelig give videre, men jeg er ikke bleg for at indrømme, at det er sværere at nå en international top i Danmark, for mentaliteten herhjemme er anderledes end i udlandet. Vi er forkælede. Det sociale sikkerhedsnet er spændt ud, og alt for mange er ikke indstillede på at yde det nødvendige.

I en anden artikel hos samme medie var Morten Olsen nogle måneder senere om muligt endnu mere kontant i sin udmelding:

– I Danmark har generationer af spillere vænnet sig til “sutteflasken”. Der klynkes, når kravene strammes, og jeg bliver syg i hovedet, når jeg hører eller læser udtalelser om, at “bare jeg løber, så er folk da tilfredse”. Nej. Når spillerne lever af fodbold, og lever godt af det, må de simpelthen give alt. Når danske

spillere får kontrakt i udlandet, så indretter både de og familien sig helt efter fodbolden. Og det samme må også kunne ske herhjemme.

* * *

Sammen med Morten Olsen kom flere andre nye ansigter også til klubben. På trænerens opfordring blev landsholdets fysioterapeut, Kim Christensen, ansat på fuldtid, og også de rød-hvides læge, Mogens Kreutzfeldt, fik en deltidskontrakt på Vestegnen. Derudover skulle Morten Olsen naturligvis også bruge en assistent, og det blev John Frandsen. Han havde otte års erfaring som fuldtidsprof i hollandsk fodbold, inden han sluttede sin aktive karriere med tre sæsoner i Brøndby i starten af 80'erne. Her var han med på holdet, der i 1981 sikrede oprykning til 1. division.

“Det var et godt match, også i forhold til spillerne. Morten kunne være både lidt hård og lidt tør i sin tilgang til os, og John Frandsen var en perfekt lynafleder i omklædningsrummet, hvor han tog alt det lort fra spillerne, som Morten Olsen ellers ville have fået i sin retning. John var perfekt til opgaven, ikke mindst fordi han nød stor respekt blandt Brøndby-spillerne på grund af sin egen karriere som aktiv,” skriver John Faxe Jensen i *Den ramte jeg sgu lige i røven*.

Der er heller ingen tvivl om, at den nye trænerduo undgik det værste brok og skabte større respekt om sig selv ved altid – i en alder af henholdsvis 40 og 41 år – at løbe forrest og med hele vejen på de lange og opslidende løbeture i Brøndbyskoven.

På spillersiden var der også kommet et par tilgange til 1990-sæsonen. Ronnie Ekelund og Thomas Madsen var rykket op fra ynglinge- til førsteholdet, mens tre spillere var købt udefra: Jens Risager i Holstebro, Erik Rasmussen i Frem – som han spillede for i sommerhalvåret, når den amerikanske indendørsturnering, hvor han tjente sine penge i perioden fra 1984 til 1989, lå stille – og endelig Carsten V. Jensen i B 1903.

– Jeg mødte ind i en klub med et kæmpe drive. Og stødte så ind i Morten Olsen og John Frandsen som træner-team og fik med det samme at mærke, at det ikke bare var sjov og ballade men faktisk krævede en hel del. Det var en umådelig hård opstart. Og der blev forventet noget helt andet end i B 1903, hvor det var okay at spille uafgjort, bare det havde været en god

kamp. Selvfølgelig ville vi gerne vinde, men vindergenet var slet ikke lige så stort. Der var et kæmpe vindergen i Brøndbys spillergruppe, fandt jeg ud af, og det var nok det, der kendetegnede klubben allermest på det tidspunkt, siger Carsten V. Jensen.

* * *

Efter 14 dage med hård fysisk træning hjemme i Brøndby var holdet klar til at drage på årets første træningslejr i udlandet. Turen gik 10 dage til Costa del Sol, og hvis nogen troede, at det skulle blive et dejligt afbræk fra det sure slid derhjemme, så tog de grueligt fejl.

Allerede i bussen fra lufthavnen i Malaga og på vej til hotellet fik spillerne stukket to stykker papir i hånden. Det ene var et tidsskema, der helt ned i detaljen fortalte, hvornår der skulle spises, trænes og soves. Hver dag ville spillerne blive vækket klokken 6.30, så de var klar til fem kilometer løb en halv time senere. Derefter var der morgenmad inden formiddagstræningen klokken 10, som blev efterfulgt af frokost og obligatorisk hvile på værelserne mellem 13.30 og 16. Eftermiddagstræningen gik i gang 16.30 og blev efterfulgt af aftensmad, inden det var i seng senest klokken 23.

Det andet papir var et sæt temmelig skrappe disciplinære regler. De indebar, at spillerne ikke måtte gå klædt i andet end træningstøj, ikke måtte forlade hotellets område uden særlig tilladelse og ikke måtte tage ophold i solen uden for træningstiden. Det var strengt forbudt at indtage alkohol, og rygning måtte kun foregå udendørs eller på værelserne.

En livsnyder som nytilkomne Erik Rasmussen fik sig et gevaldigt chok, men det var ikke kun ham, fortæller han i sin selvbiografi, *Fodbold gør en forskel*:

“Da vi ankom til hotellet, holdt vi et spillermøde, hvor vi blev enige om at gå til Morten og forklare ham, at vi ikke var tyskere. Vi havde stor forståelse for, at man i tysk og måske også belgisk fodbold benyttede sig af regler som disse, men vi var dog danskere. Spillerudvalget, der bestod af Lars Olsen, Kim Vilfort og Henrik Jensen, opsøgte Morten på hans værelse og fremlagde spillernes holdning til de, efter vores mening, alt for stramme regler. Det blev et af historiens korteste møder.”

“Efter to minutter kom de ud fra Mortens værelse med ordene: “Der er ikke noget at gøre, drenge. Morten siger, at reglerne ikke er til diskussion.”

Efter den korte og klare besked fra Morten Olsen var der ikke mere at gøre. Han havde tydeligt markeret, hvem der bestemte. Vi spillere resignerede og accepterede de nye regler under den nye træner.”

Alligevel kunne Erik Rasmussen dog ikke lade være med, som han også gjorde på fodboldbanen, at udfordre sin modstander – i dette tilfælde Morten Olsen. Den første aften mødte han op til aftensmaden i et par jeans i stedet for træningsbukser. “Hvad laver du? Skal du til bal på kroen? Gå op og skift til træningsbukser!” var trænerens reaktion.

Trods irettesættelsen fra chefen var fodboldbohemeren Rasmussen dog ikke færdig med at bryde reglerne. I sin bog skriver han, at han i en alder af 29 år følte sig låst og umyndiggjort, og som om han var startet på en katolsk drengeskole og skulle følge biblens 10 bud. Iført træningsdragt uden på sit almindelige tøj sneg han sig derfor ud fra hotellet for at gå aftentur, og han købte et par flasker rødvin, så han kunne drikke et glas eller to om aftenen.

En halvtom flaske rødvin blev imidlertid fundet af John Frandsen, da han en dag var på værelsesinspektion. Det var Erik Rasmussens værelseskammerat, den unge midtbanespiller Jens Madsen, som var på værelset og fik skideballen af assistentræneren. Synderen selv måtte derfor opsøge John Frandsen og fortælle ham, hvordan tingene hang sammen. Der skete ikke mere i første omgang, men et par dage senere opdagede John Frandsen, at der stod øl foran Erik Rasmussen og Henrik Jensen, da en flok spillere var samlet på et værelse for at spille kort efter en træningskamp.

“Så eksploderede han: “Hvad fanden sker der, Erik? Først rødvin og så øl. Nu kan jeg ikke holde hånden over dig mere.” De næste par dage ventede jeg hele tiden på, at Morten skulle trække mig til side og eventuelt sende mig hjem fra træningslejren, men intet skete. Frandsen havde sandsynligvis holdt hånden over mig nok en gang. Måske var selv han bange for, hvordan Mortens reaktion ville være,” skriver Erik Rasmussen.

Når han mere end 34 år senere ser tilbage på opstarten, konstaterer han blot:

– Det er noget af det hårdeste, jeg har oplevet. Fodbolden har forandret sig sindssygt meget, og i dag er man meget bedre til at dosere det. Men jeg kom i vanvittig god form.

* * *

På træningslejren spillede Brøndby to træningskampe. Blandt andet vandt man til Morten Olsens store fornøjelse hele 4-0 over FC Zürich, som ellers var noget længere fremme i deres sæsonforberedelser. Den danske 1. division startede først 1. april, så det blev til hele 14 træningskampe i optakten. Tre af dem blev spillet hjemme i Danmark, inden truppen atter drog udenlands, denne gang til Knokke i Belgien.

– Jeg husker tydeligt den tur. Knokke var en sommerby med et tivoli ned til vandet, men vi var der i februar, så der var ikke et øje. Vi startede med morgenløb, og det var bælgmørkt. Morten Olsen og John Frandsen løb som sædvanlig forrest, så vi kunne ikke rigtig sige noget. Om formiddagen blev vi sat af ude i klitterne, og i sandet skulle vi løbe ud til et tårn, som var meget langt væk. Der var man bare færdig. Og så stod den så på fodboldtræning om eftermiddagen, fortæller Torben Frank.

Med på turen var også Jens Madsen, selvom han var skadet med en brækket knogle i foden og ikke kunne træne med de andre. Denne gang delte han værelse med Bjarne Jensen.

– Han var ved at brække sig over det, kan jeg huske. Selv kunne jeg bare se til fra sidelinjen. Imens de andre var i gang med den vildeste træning, trænede jeg sammen med Per Frimann, der også var skadet og senere i 1990 endte med at stoppe karrieren. Derhjemme trænede vi blandt andet i vand i Brøndby Svømmehal, hvor vi havde blyveste på, for som Morten Olsen sagde: “Man kan altid træne, uanset hvad.” Så vi arbejdede også sindssygt hårdt for at holde konditionen i gang, siger Jens Madsen.

Brøndby spillede fire kampe i Belgien – mod blandt andet Cercle Brugge og Twente – inden det blev til endnu en håndfuld kampe hjemme i Danmark, afbrudt af en kort afstikker til England for at møde Sheffield Wednesday. Det stod klart, at klubben fremover ville stille op i en 3-5-2-formation – det var først senere i sin karriere, at Morten Olsen begyndte at praktisere den 4-3-3-opstilling, han blev kendt for at bruge som dansk landstræner. Lars Olsen lå i midten i en liberoagtig rolle sammen med to andre forsvarsspillere, og fælles for alle tre var, at de fik frihed til at gå med frem.

– Under Ebbe Skovdahl var det et hold, der spillede presspil, som jeg også gerne ville, men jeg tilføjede også nogle ting og flyttede rundt på nogle brikker. Kim Vilfort blev stopper, fordi jeg gerne ville have spillere i forsvaret, der kunne gå med op på midtbanen, forklarer Morten Olsen.

– På det tidspunkt havde jeg stadigvæk fornuftig fart. Og så havde jeg et offensivt mindset, som der er brug for på et tophold i den defensive del, når dem oppe foran en gang imellem ikke lige har den gode dag, uddyber Kim Vilfort, der i løbet af sin lange karriere nåede at spille stort set samtlige pladser på et fodboldhold – målmand var han dog kun indendørs.

På kanterne var der brug for løbestærke wingbacks, der havde roller meget lig dem, man ser på mange moderne fodboldhold – også Brøndbys nuværende. Det var altid Bjarne Jensen i højre side, mens Carsten V. Jensen spillede de fleste kampe til venstre. Han siger:

– Det meste handlede om, at vi skulle være i exceptionel god form. Var vi i bare de mindste problemer, så lagde vi bolden op i hjørnerne, og så presede vi bare. Vi havde nogle simple principper for, hvordan vi lavede pres, når modstanderen spillede ud, men de var meget effektive. Vi kunne godt dribble og finde ud af at sætte noget sammen, men det var bygget på et meget stærkt fysisk udtryk. Det sjove er, at Morten noget tid senere kommer gennem Ajax-skolen og bliver en meget mere spillende træner, end han var dengang. Han tog jo det, hans lange karriere havde fortalt ham. Det hjalp Brøndby til at løfte klubben til at få en international hverdag.

Selvom systemet hed 3-5-2, havde alle mand mulighed for at forlade deres positioner, når det gav mening. De fem mest defensive spilleres roller var dog rimelig klart definerede, mens det var mere varieret for de fem forreste.

– På midtbanen var det lidt forskelligt, om vi spillede med fem eller fire spillere. Det var meget fleksibelt med Erik Rasmussen, der ofte havde en fri rolle men også defensive pligter. Vi havde mange dygtige centrale midtbanespillere; Christofte, Jens Madsen, Henrik Jensen og John Faxe. Og helt fremme var det så i mange af kampene Torben Frank og Turbo-Bent, fortæller Morten Olsen, der suppleres af sidstnævnte:

– Vi spillede en type fodbold, der var meget lig den, der er blevet igen i dag. Det handlede om fysisk overlegenhed – den dér aggressivitet og løbevillighed. “Fodbold er en løbesport,” sagde Morten Olsen. Ebbe Skovdahl havde det også, men Morten krydrede det med at gøre det i 90 minutter på fuldt skrald. Det betød meget for ikke kun klubben men også de spillere, der kom igennem ham uddannelsesmæssigt.

* * *

Efter de mange træningskampe, utallige timer med styrketræning og sammenlagt et hav af maratonløb var truppen 25. marts klar til den første kamp af betydning. Og det var lidt af et brag. Hvor ligaen stadig kørte efter kalenderåret med start i foråret og afslutning i efteråret, så blev pokalturneringen afviklet omvendt. Brøndby havde spillet sig frem til kvartfinalen, hvor modstanderen var Lyngby på udebane. Siden oprykningen i 1979 havde klubben markeret sig som et tophold herhjemme med et dansk mesterskab i 1983, sølv i 1981 og 1985, bronze i 1984, 1988 og 1989 og som pokalmestre i 1984 og 1985.

Det var en regulær storkamp, som Morten Olsen tog meget seriøst. Som forberedelse tog holdet inden kampen til Hotel Marina i Vedbæk, der siden starten af 80'erne også var blevet benyttet til landsholdssamlinger – hvilket det gjorde helt frem til 2008. Lige meget hjalp det. Foran 5128 tilskuere scorede Lyngbys Peter Nielsen efter 11 minutter kampens eneste mål, og så var Brøndby ude af pokalturneringen. De gul-blå skabte kun få chancer i kampen og var især hæmmede af manglende folk til den centrale midtbane, idet Henrik Jensen havde tilsluttet sig Jens Madsen og Per Frimann på skadeslisten.

Derfor var det yderst velkomment, at holdet få dage senere blev forstærket af den tidligere midtbanestjerne John Faxe Jensen. Han var startet i Brøndby som barn og var med til at vinde klubbens allerførste danmarksmesterskab; da lilleputterne tog titlen i 1977. Han debuterede på førsteholdet som 17-årig i 1983 og fik hurtigt sit gennembrud. I 1987 blev han kåret til Årets Fodboldspiller i Danmark – foran alle heltene fra Mexico '86-holdet – inden Hamburger SV året efter hentede ham til Bundesligaen for 900.000 D-mark – omkring 3,5 millioner kroner.

Her spillede gavflaben også fast, men han kom i problemer, da klubben var i scoringskrise og derfor købte brasilianske Nando til angrebet. Dengang måtte der kun være to udlændinge på holdet, og den anden plads sad den polske angriber Jan Furtok på, så den hårdtarbejdende og aggressive midtbanespiller røg pludselig helt ud af truppen.

“Jeg fyldte snart 25, var i min bedste fodboldalder og havde ikke lyst til at ende som vellønnet træningsspiller i Nordtyskland. Men hvor skulle jeg tage hen? Dengang var der ikke noget, der hed transfervinduer, så jeg kunne skifte frit. Men jeg havde ingen agent på det tidspunkt, så det virkede umuligt at finde en ny klub i udlandet midt i sæsonen. I stedet gjorde jeg det, der virkede mest oplagt: Ringede hjem til Per Bjerregaard i Brøndby. Per var med det samme

interesseret og vendte det med Morten Olsen. Også han var begejstret ved tanken,” fortæller John Faxe Jensen i *Den ramte jeg sgu lige i røven*.

Brøndby fik endda rabat på landsholdsspilleren og købte ham hjem for 750.000 D-mark til Morten Olsens store tilfredshed:

– Faxe gør truppen mere spændende. Han er præcis den spiller, jeg skal bruge her og nu for at kunne praktisere den form for fodbold, jeg foretrækker. Jeg vil have Brøndby til at spille mere aggressivt. Men de mange skadede midtbanefolk har selvsagt været et kolossalt handikap, udtalte han i Ekstra Bladet.

John Faxe Jensen nåede hjem i tide til at være med i sæsonpremieren i 1. division, hjemme mod Næstved. Her tilspillede Brøndby sig en del chancer, men bolden ville ikke ind, og så endte det med skuffende 0-0. Værre gik det i den næste kamp, hvor fyraftensprofferne fra Frem helt fortjent vandt 1-0 hjemme i Valby Idrætspark. Dermed var status i betydende kampe én uafgjort, to nederlag og ingen scorede mål. Det var slet, slet ikke godt nok. Der måtte noget helt andet til, og det var ganske overraskende, hvordan Morten Olsen fik vendt skuden.

I bogen *Peter Schmeichel – Den bageste* fra 1991 fortæller målmanden, at træneren efter Frem-nederlaget gik til ham og spurgte, “om spillerne aldrig gik ud og slog en ordentlig skævert efter en kamp”. “Hvorfor går I ikke ud og tager en ordentlig tur sammen – hele holdet, hele natten?” lød opfordringen til Peter Schmeichels store forbløffelse.

– Ham, du har siddet og været godt skvattet med dagen derpå, og som du ved, du skal ud at svede sammen med om et par timer, ham, kammeraten, er du også parat til at slås det hvide ud af øjnene for i næste kamp. Og det vidste Morten selvfølgelig alt om, selvom det ikke er uden grund, at han har et ry som asket, siger målmanden i bogen.

Næste kamp var hjemme mod Ikast, der bestemt ikke var noget dårligt hold og som faktisk endte sæsonen med at vinde bronze. Men denne anden påskedag 1990 fik uldgyderne ikke et ben til jorden. Kim Vilfort, der midlertidigt var blevet rykket frem på midtbanen, scorede allerede i det første minut og blev dobbelt målscorer i en 2-0-sejr, der kunne være blevet meget større, hvis det ikke var for Ikast-målmand Mogens Kroghs mange flotte redninger.

Derefter gik det langt bedre for Brøndby-holdet, der vandt fire og spillede to uafgjorte i de følgende kampe, inden holdet gik til sommerpause på førstepladsen efter 4-0 over Herfølge.

– I starten var det ét stort spørgsmålstegn, hvor gode vi egentlig var. Vi spillede ikke god fodbold de første par måneder, og vi fik ikke nogen god start. Men langsomt kom vi til at fungere som hold. Så tog hjulene fat i hinanden, og så kom spillet også. Målet var at komme i fantastisk form for at spille den form for fodbold, jeg ville have. Spillerne begyndte at se, at det gav resultater, og det gav motivation. De blev ved med at arbejde hårdt hele året, konstaterer Morten Olsen.

Efter Herfølge-kampen udtalte træneren i Ekstra Bladet, at nu ventede tre ugers ferie under ansvar. “Der er lang vej endnu, og I har endnu ikke set Brøndby spille helt på toppen. Det kommer nok først i efteråret,” sagde han, og deri fik han evig ret.

Holdet startede op efter pausen med en 1-0-sejr ude over KB, inden Silkeborg på to mål af Bent Christensen blev sendt hjem med et nederlag foran 6872 tilskuere. Jyderne var i sommerpausen på andenpladsen med en dårligere målscore end Brøndby, men nu blev forspringet altså øget yderligere. Selvom det stadig blot var på tre point – en sejr gav stadigvæk kun to point dengang – så var journalist Vagn Nielsen ikke bleg for at konstatere, at Brøndby var sikre på at blive mestre:

“Morten Olsens første år i Brøndby som træner bliver forgyldt. Nu gælder det for ham også at få Brøndby til at spille internationalt, så “fodboldmillionærene” fortsætter den hjemlige succes uden for landets grænser. Det er faktisk DET, han først og fremmest er købt for,” skrev han i Ekstra Bladet – hvor der også var store roser til en debutant, som skulle vise sig at få enorm betydning de næste små to et halvt år på Vestegnen.

* * *

Uchekukwu Alozie Okechukwu var navnet, men det var der naturligvis ingen, der kom bare i nærheden af at kunne sige. Derfor kom forsvarsspilleren, der havde debuteret på det sølvvindende nigerianske landshold under African Cup of Nations i marts måned, blot til at hedde Uche. Han var kommet til prøvetræning i Brøndby i maj sammen med holdkammeraten fra både mesterklubben Iwuanyanwu Nationale og landsholdet Friday Elahor, og i løbet af sommeren blev der skrevet kontrakter med begge spillere.

Handlen med de to var kommet i stand gennem Morten Olsens belgiske netværk. Herfra kendte han den tidligere landsholdsspiller Fernand Goyvaerts, der i sin aktive karriere som en af få spillere havde repræsenteret både Real Madrid og Barcelona. Nu ernærede han sig som mellemhandler med gode forbindelser i Afrika og særligt Nigeria, hvor han tidligere havde hentet landsholdsspilleren Stephen Keshi til belgisk fodbold. Nu var han parat til at hjælpe Morten Olsen og foreslog i den forbindelse et par 22-årige nigerianere.

– Jeg så dem begge på video fra deres kampe i African Cup of Nations. Det var Friday, der var mest iøjnefaldende – men det viste sig, at Uche var ham, vi havde brug for, husker Morten Olsen.

Det var egentlig Friday Elahor, som træneren ud fra videoptagelserne kastede sin kærlighed på i første omgang. Den offensive midtbanespiller blev udråbt som en afrikansk Brian Laudrup, og det var kun, fordi både han og mellemhandleren insisterede, at Uche kom med til Danmark.

– Men vi fik ham aldrig til at løbe, som vi mente, han skulle. Han mente selv, at det var nok – det gjorde vi ikke. Han var dygtig men udnyttede ikke den chance, han fik. Så vi måtte sende ham hjem igen, fortæller Morten Olsen om Friday Elahor, der i 1992 skiftede til den ivorianske klub Africa Sports, inden han i slutningen af årtiet afsluttede sin professionelle karriere i indisk fodbold af alle steder.

– Da jeg i 1993 kom til Köln som træner, fik jeg et brev adresseret Morten Olsen, chief coach, Cologne, Germany. Der stod ikke andet på kuverten, men det nåede frem til mig alligevel. Det var fra Friday, som takkede mig for tiden i Brøndby og spurgte: “Har du brug for mig?” Nej, du fik chancen sidste år, men det var meget humoristisk, siger Morten Olsen og griner.

I det hele taget var de to afrikanere årsag til mange grin, også på Vestegnen, for de gjorde tingene på deres helt egen måde. Ofte blev de spottet på Kinagrillen på Brøndbyøster Torv, for Morten Olsens strenge kostregler og totalforbud mod frituremad havde de åbenbart ikke forstået – eller også var de ligeglade.

– De var søde mennesker begge to – og de gav mange oplevelser også. Da de lige var kommet, var Emil Bakkendorff (daværende klubsekretær) med dem ude på Vallensbækvej for at få en bil til dem. De forsikrede ham om, at de skam havde kørekort, men de var kun lige trillet ud over cykelstien fra

forhandleren, før de kørte sammen med en anden. Det viste sig, at man ikke skulle gøre noget for at få kørekort i Nigeria – man købte det bare, fortæller en grinende Per Bjerregaard og fortsætter med en anden anekdote:

– I klubben havde vi købt os ind i nogle nye rækkehuse i Brøndbyøster, hvor de kom til at bo i nummer 11 og nummer 15. Stakkels mand i nummer 13. De gik bare hen over både forhaven og baghaven, hvor hækkene ikke var nået at vokse op endnu, når de skulle ind til hinanden. Han ringede og ringede, men til sidst holdt han op, for der var ikke noget at gøre. Da de var flyttet, skulle Røde Jørgen (Jørgen Pedersen, daværende holdleder) ned og tømme deres huse. Han måtte nærmest have en varevogn til alle de tomme dåser, flasker og lejede videobånd, der ikke var blevet afleveret igen.

Også John Faxe Jensen husker de famøse rækkehuse og omtaler dem i *Den ramte jeg sgu lige i røven*:

“Vi prøvede efter bedste evne at hjælpe dem med at falde til i Danmark. Men de var to rigtige ungarle, og deres hus flød med pizzabakker, dåsebjere og alt muligt andet skrald, og det så ud, som om der var sprængt en bombe bag de nedrullede gardiner hos dem. Men vi elskede dem og deres gode humør,” skriver han og nævner en anden episode med de to:

“Den første vinter, de var i Danmark, gik træningen pludselig i stå. Det var begyndt at sne, og ud af øjenkrogen kunne jeg se, at både Friday og Uche stoppede midt i en træningsøvelse. De stod som saltstøtter og kiggede op mod himlen. Sne. Det havde de aldrig set før, og jeg kan huske, at Uche spurgte, om vi overhovedet kunne træne, når det sneede. Det grinede vi meget af. Normalt ville Morten Olsen være gået helt amok over, at træningen bare stoppede, men selv han forstod, at de her to gutter lige skulle have lov at nyde et særligt øjeblik.”

Nigerianerne gjorde ligeledes indtryk på Erik Rasmussen, beretter han i *Fodbold gør en forskel*, hvor han kalder dem vellidte på grund af deres venlige og smilende fremtoning, men samtidig konstaterer, at de var en slags outsiders i truppen og skilte sig ud ved kulturelt at være helt anderledes end de øvrige spillere:

“Specielt Morten Olsen kunne de drive fuldstændig til vanvid. Morten havde en forkærlighed for faste rammer og regelmæssighed, hvilket ikke var kendetegnende for Uche og Friday. Når de havde været hjemme i Nigeria for at spille landskamp, var det helt umuligt at forudse, hvornår de kom tilbage.

Ofte gik der flere dage længere end ventet, før de dukkede op. Altid med et smil på læben og en dødssyg undskyldning om forsinkede fly, sygdom, naturkatastrofer eller lignende.”

Erik Rasmussen nævner også en hændelse, der fandt sted i vintermånederne, hvor han sammen med de to afrikanere var til en fysiologisk test på August Krogh Institutet i København. På Morten Olsens foranledning skulle spillerne op på et løbebånd, hvor de fik et ubehageligt mundstykke stukket i munden og en kanyle i armen, hvorfra der blev tappet blod.

“Man kunne se blodet løbe hele vejen gennem en plastikslange og videre ned i en større plastikbeholder, imens vi løb. Jeg var den første af os tre, der gennemgik testen. Imens jeg løb, kunne jeg se på Uche og Friday, at de chokeret betragtede scenariet. Efter mig var det Fridays tur. Han nåede lige akkurat at få monteret udstyret og løbe 10 sekunder, før han faldt om på gulvet. Testen måtte afbrydes for hans vedkommende. Derefter var det Uches tur, men han var i al ubemærkethed forsvundet ud af lokalet. Så hellere tage skraldet fra træneren,” skriver han.

At Uche Okechukwu fik længere snor, end Morten Olsen ville have givet de fleste andre, var der en god grund til: Han var ganske enkelt en ekstraordinært god fodboldspiller.

– Han var en klasespiller – simpelthen. Han var en fantastisk forsvarsspiller, men han var også god med bolden. Hans fysik og duelkraft var noget, vi ikke havde set tidligere i Danmark, konstaterer Morten Olsen, mens Kim Vilfort nævner, at nigerianeren havde en særlig intuition i sit spil og “så meget power i det.”

– Han var fra en anden verden. Så bomstærk og hurtig. Jeg husker en kamp mod OB, hvor Alphonse Tchami kommer alene fra midten – og han var altså også hurtig. Uche kommer flere meter efter, men løber bare forbi ham og tager bolden uden at anstrenge sig. Han var så hurtig på de første meter, og derfor kunne vi stå højt på banen. Når vi trænede hjørnespark, var det umuligt at dække ham op – det var som at løbe ind i en mur. Han var så vigtig, lyder rosen fra Jens Madsen.

“Uche blev en af de bedste forsvarsspillere, der nogensinde har spillet i Brøndby og i Superligaen. Han var et fysisk pragteksemplar, enormt boldsikker og vildt, vildt hurtig. Jeg tror ikke, jeg har set ham sprinte på 100 procent, for det var aldrig nødvendigt, og han hadede at gøre noget, der ikke var nødvendigt.

Han var ikke vild med løbeturene i skoven, og når vi havde sprintøvelser til træning, vandt han 10 ud af 10 uden at give sig fuldt ud. Han drejede altid hovedet, når han sprintede, og kiggede efter, om nogen var ved at indhente ham, og først dér satte han farten op tilpas nok til at vinde,” skriver John Faxé Jensen i *Den ramte jeg sgu lige i røven*.

Med Uche Okechukwu på holdet fortsatte Brøndby med at vinde, og efter hans debutkamp mod Silkeborg gik det over stok og sten med yderligere seks sejre i træk i 1. division. Mesterskabet var stort set sikret med et forspring på ni point ned til B 1903 på andenpladsen, men nu ventede den ultimative test for Brøndby-mandskabet: Mødet med det vesttyske storhold Eintracht Frankfurt i første runde af UEFA Cuppen.